

Datum: 14.06.2018

Medij: Politika

Rubrika: Kultura

Autori: B. G. Trebješanin

Teme: Etnografski muzej Srbije; Manakova kuća

Napomena:

Površina: 577

Tiraž: 35000

Naslov: Ovim performansom kao da sam razbila tanjir o patos

Strana: 12

Овим перформансом као да сам разбила тањир о патос

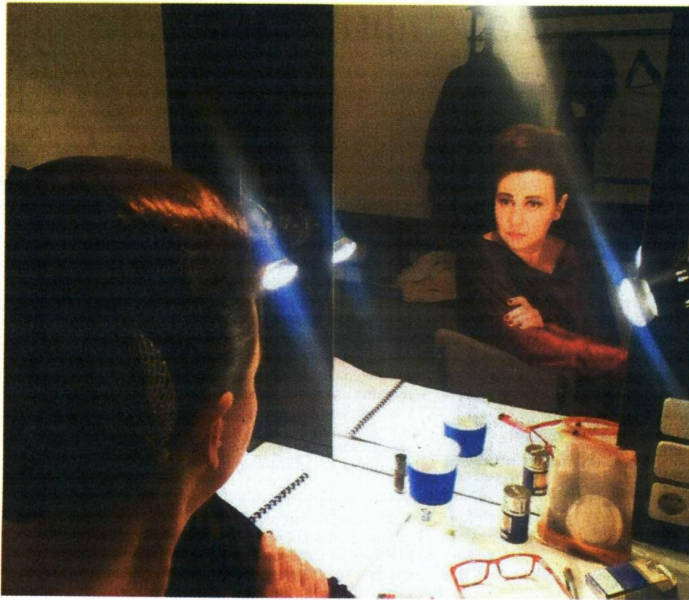
Душанка Стојановић Глид прича о свом пројекту „Рапсодија Армана“, чија је премијера вечерас у Манаковој кући у Београду

Прича о Цинцарима у Србији ме је занимала одавно с обзиром на то да сам тог покрекла, али сам недовољно знала о њима, каже за „Политику“ глумица Душанка Стојановић Глид најављујући свој нови сценски искорак: перформанс „Рапсодија Армана“ чија премијера је вечерас у 20 сати у аутентичном простору Манакове куће у Београду. Реч је о пројекту који је добио подршку Министарства културе Републике Србије на недавно завршеном конкурс. Ауторски тим поред Душанке Стојановић Глид чине драматург Неда Гојковић, клариниста Владимир Гурбај, Анита Човић, консултант за цинцарски језик, и композитор Ирена Поповић.

– Етнографски музеј, односно његов огранак Манакова кућа коју је у 18. веку саградио Манако Цинцар којем је ово била кућа, окупница и кафана, домаћин је мог перформанса „Рапсодија Армана“ будући да је овај простор од педесетих година прошлог века постао и музејски простор. „Рапсодија“ у себи садржи грчку реч „рапсод“ што значи: епски појач, приповедач – каже Душанка Стојановић Глид и додаје:

– У овом пројекту „рапсоди“ су Никола Пашић, Бранислав Нушић, Михајло Пупин, Борислав Пекић и Коча Поповић. Представници овог виталног, издржљивог и паметног народа који никада није вапио и запомагао за својом државом, али је успео да однегује и сачува језик. Они су сматрали да су Србија и Југославија биле једина њихова отаџбина којој су поклонили срце и сав свој раскошни таленат.

Наша саговорница каже да је њена намера, у случају перформанса „Рапсодија Армана“, била да поново прочита песме које је писао Коча Поповић пратећи песнички правац надреализма 1932. у Паризу. Поповић се тамо школовао,

Глумица пред почетак „Електре“ у Народном позоришту

а када је почела претња надоласећег, незаустављивог фашизма записао је, поред осталог: „Нема више смисла да пишем неке полуразумљиве песмице, морам да кренем у акцију“.

– Као што је познато, Коча Поповић изашао је из рата као један од највећих хероја НОБ-а. Свих државних и војних почести одрекао се осамдесетих година прошлог века свестан почетка распада Југославије за коју се у правом смислу те речи свесрдно и искрено борио – каже Душанка Глид и додаје:

– О Николи Пашићу вођене су до сада бесконачне расправе, али његових 100 говора које памти историја су по савремености далеко испред данашњег времена. Србија није изгубила ниједан рат под Пашићем. Бранислава Нушића упорно није признавала затуцана, малограђанска средина и Српска академија наука и уметности. Данас, као што се може приметити, са њим може да се пореди сваки млади писац, редитељ и стваралац када га не прихвата и не жели управо било ког актуелног позоришта, односно када

га етикетира као неподобног јер се плаши памети и духа, тврди Душанка Стојановић Глид уз напомену:

– Ту је, затим, и Пупин који је донео Србима и славу и новац, који је помогао да се Београд подигне из касаве у веллеград. А отишао је са свега пет центи у Америку и грејао се на димњаку

” Душанка Стојановић Глид

У овом пројекту „рапсоди“ су Никола Пашић, Бранислав Нушић, Михајло Пупин, Борислав Пекић и Коча Поповић, представници овог виталног, издржљивог и паметног народа који никада није вапио и запомагао за својом државом, али је успео да однегује и сачува језик

брода и тако преживео мартовски прекоокеански пут. Све моје јунаке обједињују снага, памет, цинцарско порекло и добротинство. Данас сте приметили да нико ништа не даје, него само отима. Ови људи који су обележили политику, науку и књижевност српског народа пореклом Цинцари били су тема мога интересовања. Јер такви људи више не постоје.

На питање шта ће бити са пројектом „Рапсодија Армана“ после премијерног сусрета са београдском публиком Душанка Стојановић Глид није могла прецизно да нам одговори.

– Искрено не знам каква му је судбина. Управа Етнографског музеја са којом сам била у договорима протеклих осам месеци показала се као добар домаћин. Пројекат „Рапсодија Армана“ може заиста бити и њихов пројекат који ће путовати у етнографске музеје Балкана. Овим пројектом, рекло би се, као да сам разбила тањир о патос: да мало размрдамо учмалост. Дневници Борислава Пекића из седмдесетих година прошлог века кажу: „Глумац у вечитој потрази за аутентичношћу бира и свој прави живот из дубоке корпе понуђених. Глума није вештина, па и ако јесте то је вештина настала из разочарења. Глумац је оличење апсурда“. Управо тако се ја осећам у овим временима – тврди Душанка Стојановић Глид.

Б. Г. Требјешанин

